

ANTONIE SCHNEIDER

MAJA DUŠÍKOVÁ

Când vine Crăciunul?

14 DE POVEȘTI DE CITIT ÎMPREUNĂ ÎN AȘTEPTAREA CRĂCIUNULUI

Era seară, Ursulețul stătea în patul lui călduros și nu putea să adoarmă.
— Cât mai e până la Crăciun? o întrebă el pe Mama Ursoaică.
— Trebuie să mai ai puțină răbdare, Ursulețule. Uite, de acum încolo am să-ți spun o poveste în fiecare seară și, după 24 de povești, gata, va veni Crăciunul.
— Serios? Chiar va veni Crăciunul atunci? se mira Ursulețul.
Mama Ursoaică dădu din cap. Da, va veni. Sigur-sigur.
Îl mângâie apoi pe Ursuleț și-i dădu un struț:
— Somn ușor, dragul meu!

STEUA CU COADĂ

Pe 1 decembrie, Mama Ursuică spuse prima poveste.

A fost odată un ursuleț, unul la fel ca tine. Într-o noapte, ursulețul zări desupra bărbogului său o stea luminoasă cu o coadă lungă-lungă. Nu mai văzuse niciodată o stea atât de strălucitoare. Probabil că era o stea cu totul specială, astfel că ursulețul porni în urma ei chiar din acea noapte.

Străbătutu dealuri și munți, traversă un râu lat și urcă pe cele mai ascuțite stânci, mînat de teama de-a n-o pierde din ochi. Dar până la urmă, istovit de atîta efort, ursulețul se culcă sub un brad și adormi.

Dimineața, cînd se trezi, stări în sus speriat:

— Steaua mea, unde e steaua mea? Mi-am pierdut steaua!

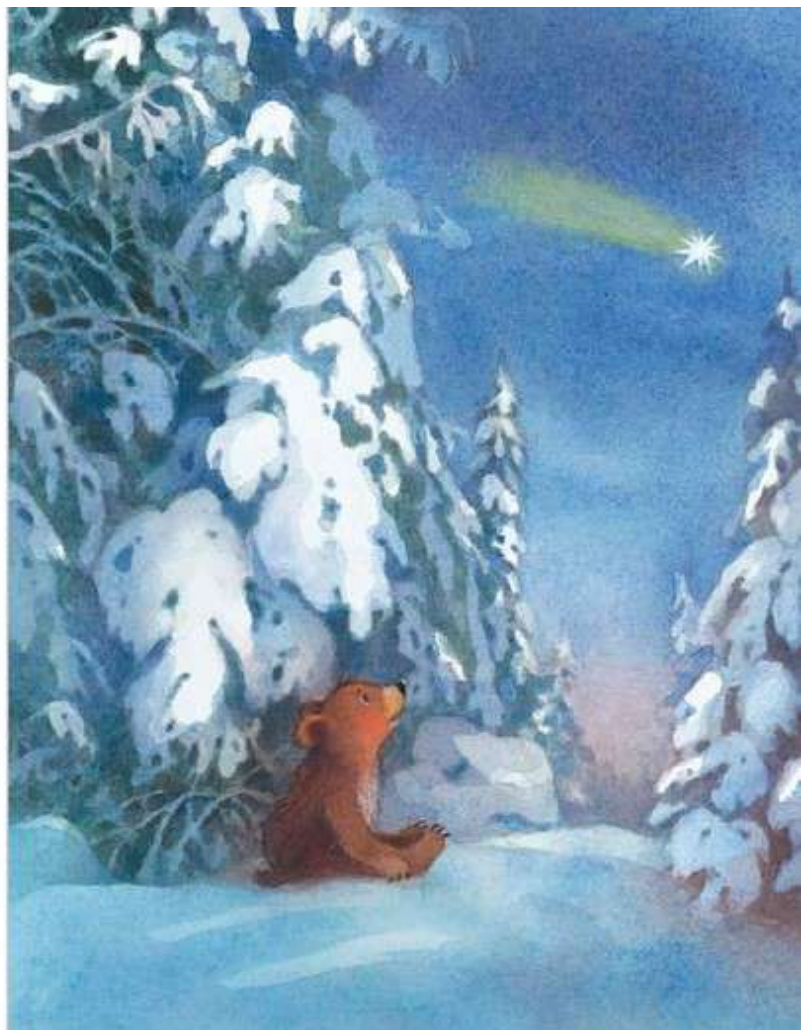
Dar ce s-a mai mirat cînd a privit în sus! Steaua cu coadă încă strălucea pe cer. Era mai puternică decît lumina zilei.

Bucuros, ursulețul porni din nou la drum în urma stelei sale.

Cînd Mama Ursuică termină povestea, ursulețul îi arătă o stea ale cărei raze pătrundeau prin fereastră.

— Uite cum strălucește! Gata, de acum învîlă acasă să fi stoma mea, cea care-mi va arăta drumul spre Betlem.

— Să fii mîntu că Dumnezeu va fi mereu cu tine și îți va arăta drumul cel bun.

PUIUL DE VULTUR

Pe 2 decembrie, Ursulețul se arăă mai devreme în pat și o așteaptă cu nerăbdare pe Mama Ursuică. Anania îi spune o poveste despre un pui de vultur.

După multe ore de mers, ursulețul zări un pui de vultur care stătea într-un cuib clădit pe cel mai înalt vârf, chiar deasupra unei prăpastii adânci.

— La ce te uizi? îl întreabă ursulețul.

— Mă uit la steaua aceea neobișnuită, spuse puiul de vultur. Parcă mă cheamă la ea. Aș vrea tare mult s-o pot urma. Oare ce să însemne asta?

— Steaua arată locul în care o să se nască împăratul lumii, la Betleem, spuse mama vultur.

— Trebuie să ajung acolo neapărat! strigă puiul de vultur.

— Când o să înveți să zbori, o să ajungi și acolo.

Puiul de vultur căzu pe gânduri.

— Atunci, trebuie să învăț să zbor chiar acum! spuse el.

— Bine, hai să-ți arăt, ești destul de mare de-acum, spuse mama vultur. Și, ce să vezi, îl aruncă pe puiul de vultur din cuib!

Speriat, ursulețul scoase un țipăt. Puiul de vultur se rostogolea vijelios prin aer, drept în prăpastie. Dar mare a fost mirarea ursulețului când văzu că mama vultur îl prinse pe pui chiar înainte să se prăbușească pe stânci și-l duse înapoi în cuib în ghearele sale puternice. Apoi îl aruncă iar și iar din cuib ca să-l învețe să zboare.

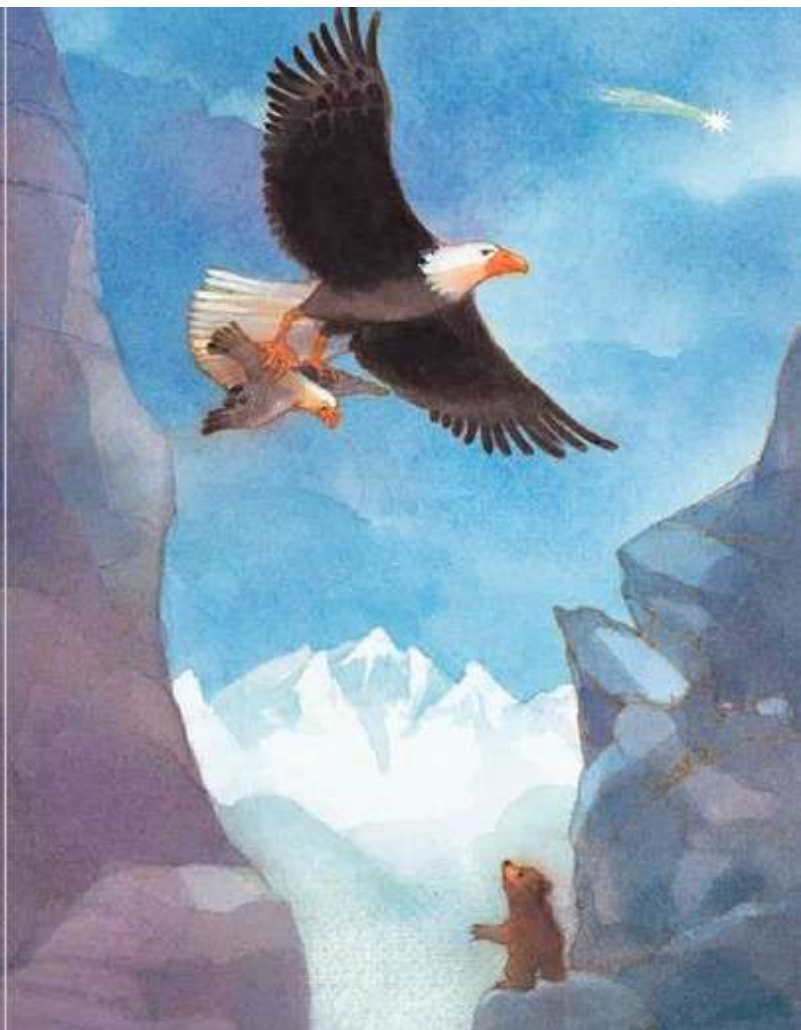
Puiul de vultur prinse tot mai mult curaj. Ursulețul îl urmări încordat cum tot încerca și, nu după multă vreme, puiul de vultur își întinse aripile și reuși să plutească. Tot mai sus și mai sus, până când dispăru în zbor spre steaua cea neobișnuită.

— Hei, așteaptă-mă și pe mine! Și eu merg după stea! strigă ursulețul.

Și porni din nou la drum.

— Dar Mama Vultur își prinde de fiecare dată puiul când cade? întreabă Ursulețul după ce Mama Ursuică termină povestea.

— Bineînțeles, de fiecare dată, spuse Mama Ursuică. Uite așa! făcu ea și îl luă înapoi în brațe pe Ursuleț!

FURNICA

Pe 5 decembrie, Ursulețul întreabă nerăbdător:

— *Ce poveste îmi spui azi?*

— *Azi îți povestesc despre o prietenie, spusă Mama Ursoaică.*

Ursulețul mergea tot mai departe. Din când în când privea în sus, spre cer, mai ales când se simțea obosea și descurajat. Sus plutea puțul de vultur, un punct negru și mic pe cerul senin. Din când în când, îi făcea semn ursulețului ca să-l încurajeze să meargă mai departe.

Tot mergând, ursulețul dădu de un mășuroi mare chiar în mijlocul drumului. Când îl descoperi pe ursuleț, furnicile se apropiară curioase. O singură furnică rămase mai departe și nu-l băgă deloc în seamă. Era prea ocupată cu un morman de nisip pe care se chinuă să-l care, fir cu fir.

Ursulețul o urmări mirat.

— De ce faci asta? o întreabă el pe furnică.

— Pentru că sub mormanul ăsta de nisip se află prietenul meu!

— Te ajut bucuros, spusă ursulețul.

— Nu, nu! se împotrevi furnică. Labele tale sunt mult prea mari, poate îl rănești!

— Furnicuțo, spusă ursulețul, dar n-ai să reușești să cari singură mormanul ăsta de nisip nici într-o sută de ani!

Furnica se opri preț de-o clipă din cărat și apoi spusă:

— Chiar și așa, trebuie să încerc să-mi salvez prietenul.

Și se puse din nou pe treabă.

Dintr-o dată, furnicile începură să se agite. Auziseră vorbele dintre furnică și ursuleț. Acesta le privi uimit cum se adună toate și încep să mute împreună mormanul de nisip, fir cu fir.

„Cât e de mică o furnică și ce suflet mare poate să aibă! Și cât de mult poate iubi!” se gândi ursulețul și își continuă drumul.

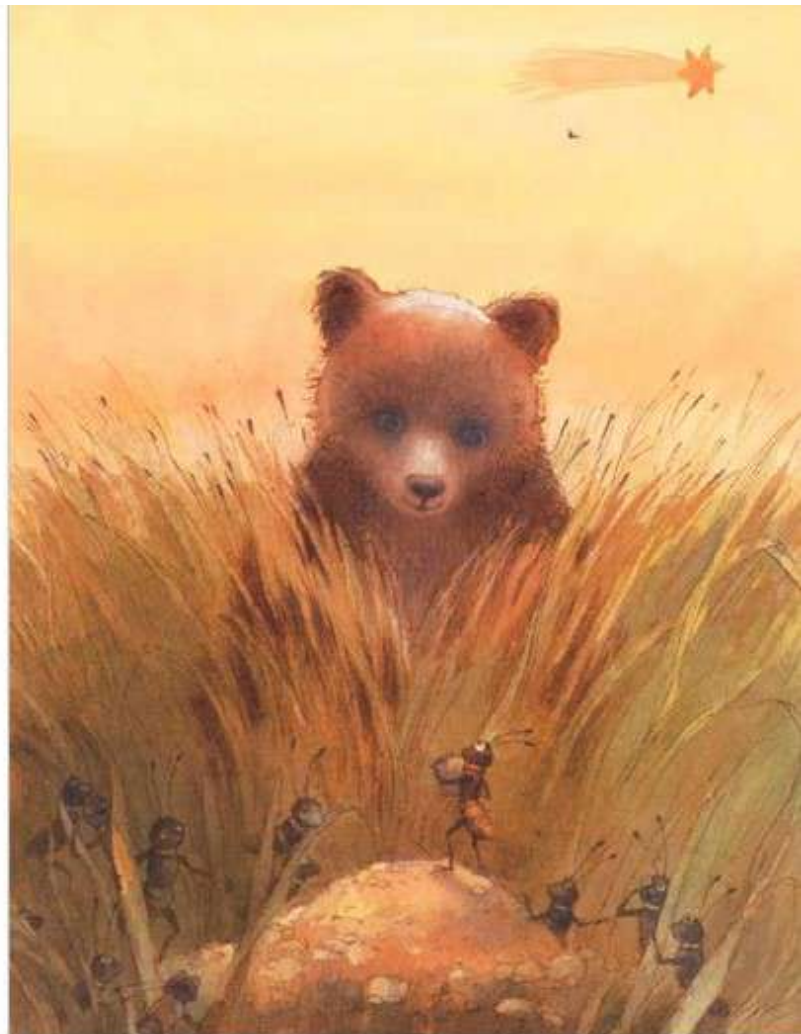
După ce Mama Ursoaică termină povestea, Ursulețul rămase un timp pe gânduri.

— *Ce crezi, care ji-ă salvat furnicuța prietenul?*

— *Da, spusă Mama Ursoaică gânditoare, cred că da!*

Apoi adăugă:

— *Iubirea e necup de puternică!*

CERȘETORUL

Pe 8 decembrie, ursulețul întreabă curioz:

— Azi ce se întâmplă?

— Ai să auzi imediat, răspunde Mama Urșaică.

Ninsoarea era tot mai deasă și nu se mai vedea aproape nimic în jur. Ursulețul abia mai putea să găsească drumul prin răpădă.

Dădu de o colibă și se gândi bucuros să se adăpostească în ea, dar zări alături un om înfășurat doar în câteva zdrețe.

„Bietul om”, se gândi ursulețul. „Pare așa de infometat!” Scoase saculețul primit de la Moș Nicolae și i-l întinse cerșetorului.

— De fapt, era un dar pentru prunc, spuse ursulețul.

În clipa aceea, pe chipul oboșit al cerșetorului se așternu un zâmbet.

— O să ai rău oricum parte de el, spuse el și se făcu pe dată nevăzut.

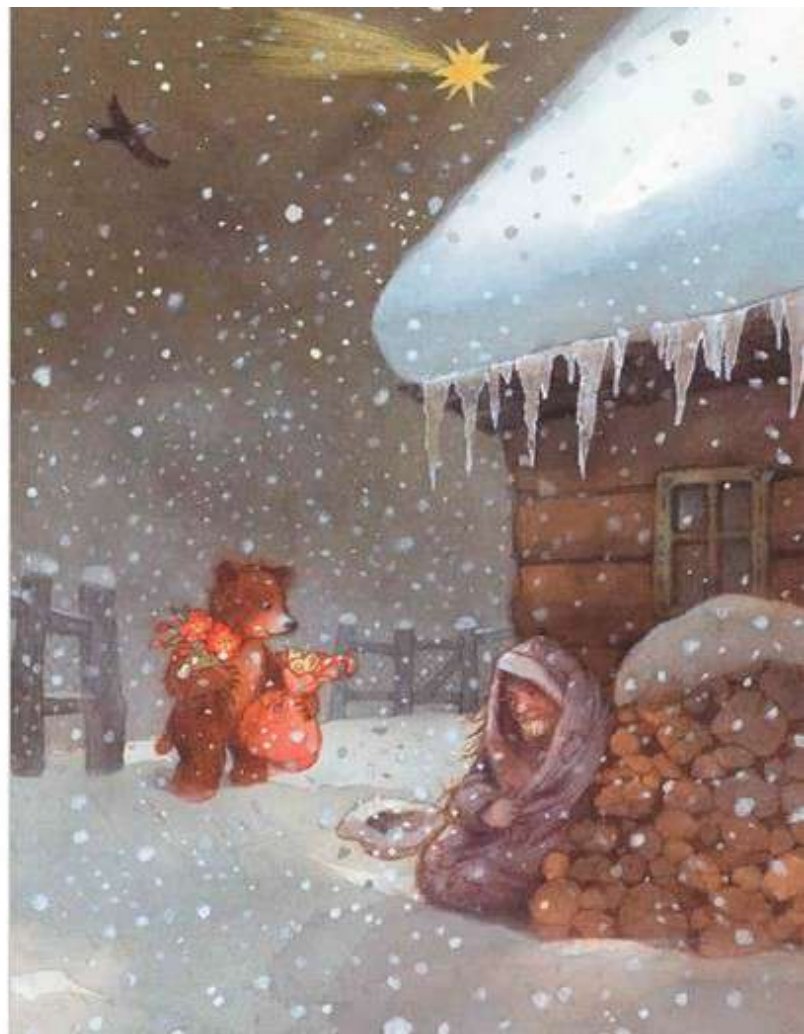
Cât de ușurat se simți ursulețul! Dintr-o dată, drumul până la Betleem i se păru mai scurt. Și asta fără să știe de ce.

Când Mama Urșaică termină povestea, Ursulețul sări din pat și se întoarse cu elefanțelul lui albastru.

— Măine am să-l dăruiesc cuiva! spuse el.

Mama Urșaică sorâse:

— Când faci un bine unui nevastă, lumina îți umple sufletul și îți dă putere. Ești pe drumul bun și nu mai ai mult până la Betleem!

MIELUȘELUL

*Pe 12 decembrie, Mama Ursaică îl gădălește puțin pe Ursuleț și-i spune:
— Să citești bine ursele. Astăzi am să-ți povestesc despre un mieluleț.*

Dis-de-diminează, când porni din nou la drum, ursulețul oftă:

— E atât de mult de mers până la Betleem!

După o bucată de vreme, tocmai când voia să se așeze și să-și tragă puțin sufletul, ursulețul zări un mieluleț.

— Ce faci aici singur-singurel? îl întreba ursulețul.

— Vai, spuse mielulețul, tocmai am fugit de niște sălbăticiuni. Acum mă ascund pentru că mă tem de coarnele ascuțite ale vacii, de ciocul puternic al vulturului și de ghearele tale, ursulețule. Eu de ce nu am coarne, cioc sau gheare cu care să mă apăr?

Ursulețul ridică gânditor privirea spre steaua lui. În clipa următoare, își dădu seama exact ce trebuia să răspundă.

— Tu ești blând și răbdător, spuse încet ursulețul. Acestea sunt printre cele mai mari puteri, mielulețule.

Ursulețul scarpină dragăstos capul mielulețului.

— Vino cu mine o bucată de drum, îl rugă el.

Cei doi plecară mai departe împreună.

Când Mama Ursaică termină de spus povestea, ursulețul o apucă de urechi:

— Chiar crezi că blândețea și răbdarea sunt printre cele mai mari puteri?

— Chiar cred, răspunse amata. Sunt mamă de ursuleț, așa că știu asta foarte bine!

